

Tâm tình cùng Mẹ

PM: Nguyễn Hồng Đào

Con đã về, tháng tư nơi này hoa tím nở, luôn gợi trong con nhiều kỷ niệm. Lúc chạy xe trên đường Đinh Tiên Hoàng, Phan Đình Phùng, Lê Lợi, Hùng Vương, con thường nhìn lên bầu trời xanh biếc đan xen màu tím của bằng lăng.

Con nhớ mẹ và người thân...

Đã mấy năm qua, kể từ khi con thường đi đây đi đó, chị Hai và con giỗ mẹ ở ngoài này, trong căn nhà ngày xưa của ba mẹ. cũng là nơi con có một gia đình. Nào ba mẹ, anh chị và kỷ niệm. Nỗi nhớ trong con sao cứ xoay vần, dù đã hơn ba mươi năm mẹ không còn ở bên con và cũng ngần ấy thời gian con va chạm với đời, con càng hiểu sâu sắc tấm lòng của mẹ.

Niềm vui của mẹ lúc bấy giờ chính là mong lo cho các con ăn học thành tài. Mẹ vất vả từ ngày lên Pleiku lập nghiệp. Nhà mình ở ngay bến xe lam. Mẹ buôn bán. Khi ấy, con còn

nhỏ, chưa đến trường, hai năm sau con vào lớp một trường Nam Tiểu học. Sau nhà mình dời lên đường Hai Bà Trưng. Mẹ có xe chạy vào Đức Cơ, Lê Thanh,

Lệ Cần... Xe vừa chở khách, vừa chở hàng buôn bán. Những nơi mẹ vào, ngày đó con nghe các địa danh rất quen thuộc, nhưng năm vừa rồi lần đầu tiên con đến, là vùng đất dân cư thưa thớt, đa số làm vườn và nương rẫy.

*Một thời mẹ đã đến đây
Con nào biết được những ngày khó khăn
Giờ đây lòng mãi băn khoăn
Ngày xưa mẹ đã nhọc nhằn tháng năm*

*Thương sao nỗi khổ thăng trầm
Mẹ từng cam chịu lặng thầm mà thôi
Bằng lăng hoa tím bồi hồi
Dõi về phương ấy, rồi bời lòng con*

(Nơi Mẹ Đã Đi Qua - HĐ)

Sau tai nạn xe ở An Khê, Mẹ chuyển nghề, theo dì vào Phú Túc buôn bán và cũng là lúc con học hết bậc tiểu học, chuẩn bị vào lớp đệ thất trường THPT. Mỗi khi đến hè, con thường vào phụ mẹ. Ở đó, con bắt đầu tập tành với nghề của mẹ và quen vài người bạn. Kể từ năm 1970, mẹ không buôn bán ở Phú Túc và con cũng chưa một lần trở lại.

Cách đây vài hôm, theo lời mời của vợ chồng người bạn học, gia đình đang sinh sống ở Krông Pa, một huyện của Phú Túc, cách thị trấn chừng 20 cây số. Con đã đi cùng bạn bè với hy vọng được nhìn lại Phú Túc và dòng sông Ba.

Sau khi dùng cơm trưa tại nhà bạn, xe tiếp tục cuộc hành trình về hướng Tuy Hòa. Trời bắt đầu đổ cơn mưa. Con không bấm máy được một hình ảnh nào, mặc dù luôn nhìn qua khung cửa kính. Con thấy chợ và các dãy phố bên phải. Phú Túc bây giờ đã thay đổi rất nhiều. Thời gian cũng đã hơn bốn mươi

năm, có biết bao điều dễ nhớ và quên. Do đó dù đã lục tìm trong ký ức, con vẫn không thể hình dung được nơi này của những năm về trước. Thậm chí cũng không nhớ các bạn thuở nhỏ của con tại đây là ai, mặc dù các chị từng bảo các bạn có hỏi thăm. Hôm ấy, chiếc xe chạy chậm qua Phú Túc trong cơn mưa, con cảm thấy trống trải, buồn và nhớ mẹ vô cùng !... Có lẽ, một ngày nào đó con sẽ cùng với chị và trở lại.

Xe chạy một lúc, con hỏi các bạn đã gần đến sông Ba chưa ? Con muốn biết dòng sông, ba mẹ từng đi qua trong những ngày gian khổ và cũng là nơi chôn mình con trai cả của chị Hai. Sông Ba hôm con qua, là dòng nước cạn, nằm dưới một cây cầu dài, với bãi cát trắng và nhiều bõm nước, nhưng là dòng sông đã đi vào lịch sử... Những ngày ấy, con đang ở Saigon và chờ đợi. Ngày gặp ba mẹ tại Saigon là ngày hạnh phúc nhất trước sự sống còn.

Với con, mẹ là người có tấm lòng vĩ đại. Mẹ vất vả một đời với sự hy sinh và cam chịu. Mẹ không than vãn, không cáu giận... Lúc nào mẹ cũng thương yêu, chịu đựng con, thậm chí khi con đã ra trường và đi dạy.

Thời gian trôi qua, đã ba mươi mấy lần giỗ mẹ. Nhưng mỗi khi thấp nén nhang lên bàn thờ, lòng con vẫn ngậm ngùi và khóc. Con luôn cảm thấy có lỗi khi chưa lo được cho mẹ những ngày yên bình và sung sướng.

...

Rồi một ngày tháng tư nắng hạn

Dây trầu kia vắng bóng người xưa

Quả cau nhỏ con bỏ thành bốn mảnh

Miếng trầu xanh tèm quả vụng về

Tay run rẩy - Đôi dòng lệ đỏ

Đặt gọn gàng bên di ảnh mẹ yêu...

(Miếng Trầu Của Mẹ - HĐ)

Con ước, có phép màu nào đó để mẹ có thể về lại bên con, hạnh phúc biết dường nào. Chắc chắn con sẽ không để mẹ buồn, mẹ khổ... Tất cả chỉ là ao ước, còn thực tại, mẹ đã rời xa con từ rất lâu, nhưng trong tiềm thức của gia đình, ba mẹ luôn là người hiện hữu. Các anh chị mỗi khi về nước, dù đoạn đường bay rất dài và mệt mỏi, nhưng ngày thứ hai, luôn là lộ trình theo tuyến xe cùng nhiều người thân về Sông Cầu thăm ba mẹ... Nơi đến, vẫn là căn nhà, mảnh vườn, khu đất trên trăm năm của ông bà. Sáng hôm sau, cả đoàn cùng lên núi thăm các mộ phần và rồi lại chào tạm biệt ra đi với nỗi niềm thương nhớ !...

PM Nguyễn Hoàng Đào

TRỞ VỀ

BIỂN
SÔNG
CÁU

Xa quê hương lòng sao dịu vợi
Như cánh bướm vượt sóng ra khơi
Nhớ bờ đê, ruộng lúa, hàng dừa
Mẹ đã từng ươm mầm sự sống

Nuôi con thơ với tấm lòng rộng mở
Mẹ khóc thầm theo bước con đi
Mong công thành danh toại vinh qui
Con hạnh phúc là niềm vui của mẹ

Bây giờ con trở về quê
Hàng dừa xanh nghiêng ngả sau nhà
Cây khế cũ vẫn đơm bông kết trái
Nhưng ngô trước, hiên sau âm thầm nguội lạnh

Mẹ hiền xưa ở mãi nơi đâu
Con lặng khóc bên hàng cau của mẹ
Trái tim buồn ọ ọ vỡ làm đôi
Bao xót xa nỗi nhớ bởi hồi
Sóng xô bờ dào dạt bước con đi...

Tháng 12/2012

Nguyễn Hoàng Đào
5/2014

